

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังนี้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
2. การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning)

1.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้มีผู้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

วิลเลียม สุนทรโรจน์ (2546) กล่าวว่า เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งต่างคนต่างช่วยกันเรียนรู้ด้านเนื้อหา ผู้เรียนมีความสามารถคละกัน โดยแต่ละกลุ่มมีสมาชิกประมาณ 4 คน ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน การแบ่งกลุ่มแบบนี้ทำให้คนเก่งเอื้ออาทรช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า และคนเรียนอ่อนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น มีความเป็นผู้นำมากขึ้น ส่วนคนที่เรียนปานกลางก็จะเรียนรู้วิธีเรียนจากคนเก่ง และเอื้ออาทรต่อคนเรียนอ่อน และคนเรียนอ่อนก็จะได้รับความช่วยเหลือและส่งเสริมจากคนที่เรียนเก่งและคนที่เรียนปานกลาง ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการสอนซ่อมเสริม และกลุ่มแบบนี้มักจะจบลงด้วยการเล่นเกมและการแข่งขัน ส่วนคะแนนจะใช้คะแนนรวมเป็นหลัก ดังนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือกันเรียนรู้เพื่อทำคะแนนให้สูงและชนะเกม

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ว่าเป็นวิธีการสอนที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อยๆ เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องร่วมมือในการเรียนรู้ร่วมกัน มีการช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งกว่าจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม เพราะยึดถือแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

ทิศนา ขัมมณี (2545 : 59) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือคือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

วัฒนาพร ระบุทุกซ์ (2545 : 174) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยแต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน

อาทส์และนิวแมน (Artzt and Newman 1990 : 1) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบนี้ว่า เป็นแนวทางซึ่งผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาาร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ซึ่งสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบผลสำเร็จหรือบรรลุเป้าหมายร่วมกัน และต้องระลึกเสมอว่าตนเป็นส่วนสำคัญของกลุ่ม ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม การที่จะให้กลุ่มบรรลุถึงเป้าหมาย สมาชิกทุกคนต้องอธิบายแนวคิดให้แก่กันและกัน และช่วยเหลือกันให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา ครูไม่ใช่เป็นผู้ที่ป้อนความรู้แก่ผู้เรียน แต่จะมีบทบาทเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ จัดหาและชี้แนะแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ ส่วนตัวผู้เรียนเองจะเป็นแหล่งความรู้ซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

โอลเซนและคาแกน (Olsen and Kagen 1992 : 8) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือกันหมายถึงกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนภายในกลุ่มโดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จัดเป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพอกับรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม การเรียนรู้เป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างนักเรียน

คิวซีโอ (Cuseo 1992 : 1) อธิบายว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน คือ กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยแบ่งสมาชิกเป็นกลุ่มเล็กๆ กลุ่มละประมาณ 3-5 คน สมาชิกช่วยกันทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย สมาชิกแต่ละคนมีบทบาทรับผิดชอบหน้าที่ในส่วนของตนและครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกและผู้ให้คำแนะนำปรึกษา

สลวิน (Slavin 1983 : 6) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งนักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก เน้นทักษะการคิด ระดมความคิด การจัดกลุ่มต้องคำนึงถึงความสามารถของนักเรียน สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันแก้ปัญหาหรือทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน ผู้เรียนจะเรียนอย่างมีความหมายและพัฒนาสติปัญญาของตนเองอย่างเต็มที่พร้อมกับเกิดความรู้สึกที่ดีงามในทางสังคม

เลห์เนิน และคณะ (Lehtinen and others 2003 : 8) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันไว้ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยหลักการ 4 อย่าง คือ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ พัฒนาความคิด และสร้างกระบวนการเรียนรู้ภายในกลุ่ม

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือกัน หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจัดผู้เรียนให้เรียนเป็นกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยสมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกลุ่มด้วย

1.2 หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

กันเตอร์ และคณะ (Gunter and others 1995 : 223-224) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จเน้นความร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขัน อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีทั้งด้านจิตใจและสติปัญญาและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านเนื้อหาสาระต่างๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้นยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้น รวมทั้งได้ฝึกฝน พัฒนาทักษะกระบวนการต่างๆ โดยมีหลักการดังนี้

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยการพึ่งพากัน (Positive Interdependence) โดยถือหลักที่ว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face to Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลและการเรียนรู้ต่างๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินผล (Individual Accountability)
4. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน
5. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ที่ใช้ในการทำงาน

โอลเซน และคาแกน (Olsen and Kagen 1992 : 11-15) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันไว้ดังนี้

1. การสร้างทีมงาน (Team Formation) นักเรียนสามารถจัดกลุ่มกันเองได้โดยผู้นำกลุ่มเป็นผู้เลือกเพื่อนร่วมทีมงานหรือครูเป็นผู้จัดกลุ่มให้นักเรียน
2. ทักษะทางสังคม (Social Skills) คือ ทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งทักษะการสื่อความหมาย การช่วยสอน และการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ช่วยให้รู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นหมู่เหล่าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. โครงสร้างการเรียนรู้และวิธีจัดโครงสร้าง (Structures and Structuring) โครงสร้างการเรียนรู้เป็นสิ่งที่เป็ธรรมชาติสามัญในชั้นเรียน เป็นวิธีการที่มีอิสระจากเนื้อหาในการจัดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเนื้อหาและระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

1.3 รูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

สเลวิน (Slavin 1995 : 4-10) ได้เสนอรูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันไว้ดังนี้ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นรายกลุ่ม (Student Team Achievement Division หรือ STAD)

รูปแบบการเรียนแบบนี้เหมาะที่จะไปใช้กับวิชาต่างๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น โดยครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน ให้มีระดับความสามารถเพศ เชื้อชาติแตกต่างกันในกลุ่มเดียว ครูเป็นผู้สอนบทเรียน นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยต้องแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง และจะมีการประเมินผลการเรียนรู้แต่ละบุคคลโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คะแนนของแต่ละคนจะถูกแปลงเป็นคะแนนของกลุ่ม

1. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Teams Games Tournament หรือ TGT) เทคนิค TGT ใช้วิธีการจัดกลุ่มเช่นเดียวกับเทคนิค STAD แต่กลุ่มจะต้องเตรียมสมาชิกให้พร้อมในการแข่งขัน ในการแข่งขันครูให้เด็กที่มีผลการเรียนในระดับเดียวกันแข่งขันกัน เมื่อเสร็จการแข่งขันแต่ละครั้งครูทำหน้าที่ชมเชยผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด และกลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด เทคนิคนี้มีรูปแบบการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนคล้ายเทคนิค STAD แต่มีวิธีการทำให้นักเรียนรู้สึกตื่นเต้นกว่าโดยใช้การแข่งขันเข้ามาช่วย

2. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบสอนเป็นกลุ่มที่ช่วยเหลือรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI)

สเลวิน และคณะ (Slavin 1995 : 7) ได้ร่วมกันพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้โดยนำรูปแบบของ STAD และ TGT มาปรับเข้าด้วยกันเพื่อสอนคณิตศาสตร์ ครูเรียกนักเรียนที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนในแต่ละกลุ่มจะต่างกันด้วย เมื่อเด็กกลับไปยังกลุ่มของตนแล้วต่างคนจะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายแต่ละช่วยเหลือกัน เมื่อจบการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย ครูจะทดสอบเด็กโดยใช้ข้อสอบที่แตกต่างกันในแต่ละสัปดาห์ ทุกคนสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน ครูนับจำนวนบทเรียนที่เด็กแต่ละกลุ่มทำได้ กลุ่มใดทำได้มากกว่าเกณฑ์ที่ครูกำหนด กลุ่มนั้นจะได้รับรางวัลและเพิ่มคะแนนเป็นพิเศษให้กับกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดได้ทุกข้อ

3. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบบูรณาการทางด้านการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC)

เมตเดน และคณะ (Maiden, อ้างถึงใน Slavin 1983 : 7) ร่วมกันพัฒนาเทคนิคนี้ขึ้นเพื่อใช้สำหรับวิธีอ่าน เขียนและทักษะอื่นๆ ทางภาษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เทคนิค CIRC จัดกลุ่มโดยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มมี 4 คน พื้นฐานความรู้ของสมาชิกต่างกัน โดยเป็นเด็กเก่ง 2 คน และเด็กอ่อน 2 คน ครูจะแยกสอนให้เด็กที่ละ 2 คน ส่วนเด็กอีกคู่ที่ยังไม่ได้เรียนจะจับคู่ทำกิจกรรมที่ครูให้ไว้ จากนั้นให้เด็กเก่งและเด็กอ่อนจับคู่กันทำงาน ได้แก่สรุปประเด็นหลักๆ ของเรื่องที่อ่าน การฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจ การจัดทำโครงร่างของเรียงความ การเขียนเรียงความและการอ่านบททวนเรียงความ ก่อนนำไปปิดป้ายประกาศหน้าห้อง กิจกรรมเหล่านี้นักเรียนจะได้ฝึกจนคิดว่าตนพร้อมที่จะทดสอบได้ เด็กคู่ใดทำคะแนนเฉลี่ยทั้งการอ่านและการเขียนได้สูงกว่าเกณฑ์ที่ครูกำหนดให้ จะได้รับการชมเชย

4. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันตรวจสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigative)

การเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบตรวจสอบเป็นกลุ่ม Group Investigative พัฒนาโดย ชาราน และคณะ (Sharan, อ้างถึงใน Slavin 1995 : 11) คือรูปแบบในการจัดชั้นเรียนทั่วไปที่มุ่งให้นักเรียนได้ร่วมกันทำงานในกลุ่มเล็กโดยใช้ทักษะการสนทนา การพูดคุย การวางแผน การทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มนั่นเอง วิธีการนี้จัดให้แต่ละกลุ่มซึ่งมีสมาชิก 2-6 คน เลือกหัวข้อย่อยจากบทเรียนที่นักเรียนทั้งชั้นต้องศึกษาแล้วนำมาแยกย่อยอีกเพื่อให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเลือกศึกษา จากนั้นให้ร่วมกันจัดทำรายงานของกลุ่มขึ้น เพื่อนำเสนอหน้าชั้น การให้คะแนนหรือรางวัลขึ้นอยู่กับคุณภาพของรายงานกลุ่ม

5. รูปแบบการเรียนรู้แบบปริศนาความคิด (Jigsaw II) การเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบนี้ สมาชิกภายในกลุ่มประกอบด้วยนักเรียน 4-5 คน นักเรียนจะช่วยเหลือกันทำงานของกลุ่ม ทุกคนเรียนบทเรียนเดียวกัน และแต่ละคนจะได้รับหัวข้อในบทเรียนที่ต่างกัน นักเรียนที่ได้หัวข้อเดียวกันจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้น และกลับมาที่กลุ่มของตน และสอนเพื่อนในกลุ่มเดียวกันตามหัวข้อที่ได้เรียนรู้มา หลังจากนั้นจะทำการทดสอบนักเรียนแต่ละคน ถ้ากลุ่มทำคะแนนได้ตามคะแนนมาตรฐานที่กำหนดไว้ก็จะได้รับรางวัล

6. การเรียนรู้แบบร่วมมือแบบร่วมกลุ่ม (Co-op Co-op) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขึ้นอภิปรายร่วมกันทั้งชั้น ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่นำเสนอหรือต้องการศึกษาค้นคว้า มีการกำหนดเรื่องที่จะอ่าน การจดบันทึกหรือประสบการณ์ที่ต้องใช้การอภิปราย จะทำให้นักเรียนและครูเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาประเด็นต่างๆ นั้นเกี่ยวข้องและครอบคลุมหรือไม่

ขั้นที่ 2 เลือกสมาชิก และสร้างกลุ่ม ถ้านักเรียนไม่พร้อมที่จะทำงานต้องฝึกการสร้างกลุ่มก่อน เพราะทักษะการทำงานที่ดีต้องได้รับการฝึกก่อนที่จะเริ่มต้นเรียน

ขั้นที่ 3 กลุ่มเลือกเรื่องที่จะศึกษา ให้นักเรียนเลือกเรื่องที่จะศึกษา ถ้าสมาชิกในแต่ละกลุ่มเลือกเรื่องที่ต้องการไม่ตรงกัน ให้เวลาอภิปรายในกลุ่มเพื่อตกลงกันก่อน จนกระทั่งได้เรื่องที่จะศึกษาทุกกลุ่ม จุดที่สำคัญของกลุ่มคือ การร่วมมือและเป้าหมายในการทำงานกลุ่ม เรื่องที่จะศึกษาต้องเป็นเรื่องที่สนใจร่วมกัน

ขั้นที่ 4 กำหนดหัวข้อย่อย ภายในกลุ่มแต่ละกลุ่มจะมีการกำหนดหัวข้อย่อยที่จะศึกษา และแบ่งงานกันไปศึกษาค้นคว้า

ขั้นที่ 5 การเตรียมหัวข้อย่อย หลังจากแบ่งหัวข้อย่อยไปศึกษาแล้ว แต่ละคนต้องรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ทุกคนจะต้องรู้ว่าผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคน

ขั้นที่ 6 การนำเสนอหัวข้อย่อยภายในกลุ่ม หลังจากที่ได้ศึกษาหัวข้อย่อยตามที่ได้รับมอบหมายแล้ว ให้นำมาเสนอภายในกลุ่มย่อยของตนก่อน ขั้นตอนนี้เป็นการรายงานที่คล้ายกับการนำความรู้มาประมวลด้วยกัน มีการอภิปรายและจดบันทึกประเด็นที่อภิปราย

ขั้นที่ 7 เตรียมนำเสนอรายงานของกลุ่ม สมาชิกในแต่ละกลุ่มจะสังเคราะห์หัวข้อย่อยที่ไปศึกษา รวมทั้งที่มีการอภิปรายเพื่อที่จะนำมาเสนอเป็นผลงานของกลุ่ม รูปแบบการนำเสนอ นั้นอาจเสนอในรูปของการแสดง การสาธิต ศูนย์การเรียนรู้ หรือการอภิปราย โดยมีการนำอุปกรณ์ต่างๆ เข้าช่วย เช่น กระดานดำ เครื่องฉายข้ามศีรษะ โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 8 กลุ่มเสนอรายงาน ในระหว่างการนำเสนอผลงาน แต่ละกลุ่มต้องควบคุมเวลาที่ใช้ในการนำเสนอ ครูต้องคอยจับเวลาและเตือนนักเรียน

ขั้นที่ 9 การประเมินผล ประเมินจากการเสนอรายงานโดยนักเรียนทั้งชั้นประเมินกลุ่มของตนเองโดยสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มครูประเมิน โดยพิจารณาหัวข้อย่อยที่ได้รับการเสนอภายในกลุ่ม

คาแกน (Kagen 1992 : 10-16) ได้เสนอแนะเทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันไว้หลายวิธี ซึ่งมีเทคนิคที่เหมาะสมจะนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาดังนี้

1. การแก้ปัญหาปริศนาความคิด (Jigsaw Problem Solving)

เป็นเทคนิคที่ให้สมาชิกแต่ละคนได้มีโอกาสทำงานในส่วนที่ตนเองต้องรับผิดชอบเสียก่อนจากนั้นจึงค่อยนำมาอภิปรายในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแบ่งแยกตามความแตกต่างในด้านความสามารถทางการเรียนซึ่งมีจำนวน 3-5 คน กลุ่มจะได้รับมอบหมายงานให้แบ่งกันทำแต่ละคนในกลุ่มจะคิดคำตอบของตนไว้ จากนั้นจึงนำมาอภิปรายร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุดก่อนนำเสนอหน้าชั้นเรียน

2. การเล่าเรื่องรอบวง (Roundrobin)

เทคนิคนี้จะให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนได้พูด ตอบ เล่า หรืออธิบายความคิดของตนเอง การพูดนี้จะให้ผลัดกันทีละคนตามเวลาที่กำหนดจนครบ 4 คน เทคนิคนี้เรียก Roundrobin เพราะแต่ละคนจะเวียนกันพูดในกลุ่มได้อย่างเต็มที่เหมือนนกโรบินกำลังร้องเพลง

3. การทำงานรอบวง (Roundtable)

เป็นเทคนิคที่เหมือนกับ Roundrobin แต่เปลี่ยนจากการผลัดกันพูดเป็นการผลัดกันเขียนหรือวาดภาพแทน โดยให้แต่ละคนผลัดกันเขียนคำตอบลงในกระดาษที่เตรียมไว้ให้ตามเวลาที่กำหนด

4. เทคนิคคู่คิด (Think-Pair-Share)

ผู้สอนแจกโจทย์ปัญหาให้แต่ละกลุ่ม จากนั้นแต่ละคนในกลุ่มคิดหาคำตอบของตนในแต่ละข้อ ก่อนจะมาจับคู่กันในกลุ่มอภิปราย สุดท้ายให้แต่ละคู่มารวบรวมกันอภิปรายในกลุ่ม 4 คน เพื่อให้ได้คำตอบที่ดีที่สุด

5. เทคนิคคร่อมกันคิด (Numbered Heads Together)

เทคนิคนี้ใช้ทดสอบและทบทวนความรู้หลังจากเรียนจบแล้ว นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะได้รับหมายเลขประจำตัวเป็น 1, 2, 3 และ 4 ครูเป็นผู้ถามคำถาม และให้เวลานักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันปรึกษาคำตอบ จากนั้นครูจะขานหมายเลขใดหมายเลขหนึ่งให้ยืนขึ้นตอบคำถาม นักเรียนที่มีหมายเลขตรงกับที่ครูขานในทุกกลุ่มจะยืนขึ้นตอบเพื่อสะสมคะแนนให้กลุ่มของตน

6. เทคนิคคู่ตรวจสอบ (Pairs Check)

ให้นักเรียนแต่ละคนจับคู่กันทำงานในกลุ่ม 4 คน โดยแต่ละคู่จะผลัดกันตอบคำถาม โจทย์ปัญหาที่ได้มาและผลัดกันเป็นผู้ตรวจคำตอบ เมื่อแต่ละคู่ทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วให้มารวมกลุ่ม 4 คนเพื่ออภิปรายแลกเปลี่ยนร่วมกัน

7. เทคนิคเพื่อนเรียน (Partners)

นักเรียนจับคู่เพื่อช่วยเหลือกันเรียนและทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่สำคัญ ในบางครั้งคู่หนึ่งอาจไปขอคำแนะนำ คำอธิบายจากคู่อื่นๆ ที่คาดว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว และขณะเดียวกันเมื่อนักเรียนคู่หนึ่งเกิดความเข้าใจแจ่มชัดแล้ว ก็จะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนคู่อื่นๆ ต่อไป

8. เทคนิคการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-Step Interview)

ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน กำหนดภาระงานออกเป็น 3 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก กำหนดชื่อเรื่อง (Topic) และให้นักเรียนทำงานเป็นคู่โดยนักเรียนคนแรกเป็นผู้สัมภาษณ์และอีก

คนหนึ่งตอบคำถาม ขั้นที่สองนักเรียนเปลี่ยนบทบาทการสัมภาษณ์ และขั้นตอนสุดท้ายนักเรียนนำสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์ นำมาอภิปรายและเล่าเรื่องราวของ

1.4 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เอเรนด (Arends 1994 : 408) ได้เสนอแนะขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียนเป็นขั้นตอนที่ครูจะอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจอย่าง

ขั้นที่ 2 ให้ข้อมูลเป็นขั้นที่ครูสอนหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนที่นักเรียนจะต้องศึกษา

ขั้นที่ 3 จัดนักเรียนเป็นกลุ่มในขั้นนี้ครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวิธีการจัดกลุ่มครูแนะนำเกี่ยวกับทักษะในการทำงานกลุ่มและทักษะทางสังคม

ขั้นที่ 4 ให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้ ในขั้นนี้นักเรียนจะเรียนหรือทำงานกลุ่มร่วมกัน ครูจะต้องให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีข้อสงสัย หรือมีปัญหาที่สมาชิกในกลุ่มไม่สามารถช่วยกันได้ และเมื่อกลุ่มต้องการคำแนะนำช่วยเหลือจากครู

ขั้นที่ 5 ทดสอบ ในการเรียนแต่ละครั้ง เมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ นักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการทดสอบ เพื่อที่จะได้เรียนรู้ว่าเขาสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด และนำคะแนนที่ได้มาคิดเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

ขั้นที่ 6 ให้การเสริมแรง ในขั้นนี้เป็นการยอมรับในความสำเร็ของนักเรียนและของกลุ่ม เป็นการให้คำพูด หรือใช้โครงสร้างเกี่ยวกับรางวัล เป็นการสร้างกำลังใจให้แก่นักเรียนและกลุ่ม

2 การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของไวยากรณ์

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของไวยากรณ์ดังนี้

ดิกกินส์และวูดส์ (Dickins and Woods 1988 : 632) กล่าวว่า ไวยากรณ์คือระบบโครงสร้างภาษาที่ทำหน้าที่ตัดสินลำดับและรูปแบบของคำซึ่งเรียบเรียงเป็นประโยค ไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญในการแสดงความหมายของข้อมูลภาษา เพราะการสื่อความหมายเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำต่างๆ ในประโยค เช่นเดียวกับเออร์ (Ur 1996 : 4) ที่ได้ให้คำจำกัดความของไวยากรณ์ว่า ไวยากรณ์คือการศึกษาระบบโครงสร้างและความหมายของภาษา รูปแบบคำอธิบายประโยคของภาษารูปแบบการรวมคำเพื่อก่อให้เกิดความหมาย จอจกานี่ แบตสโตน (Batstone 1994 : 3) ให้ความหมายของไวยากรณ์คือ ระบบกฎและกลไกในการผสมผสานและรวมคำขึ้นเป็นประโยคเพื่อใช้สื่อความหมายในลักษณะต่างๆ ไวยากรณ์ไม่สามารถแยกออกจากระบบภาษาได้เพราะไวยากรณ์เป็นสิ่งที่จำเป็นในการแสดงรูปแบบและสื่อความหมายของภาษา

โฟทอสและเอลลิส (Fotos and Ellis 1991 : 605) ได้กล่าวถึงลักษณะของการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อความหมายคือการที่ผู้เรียนได้นำความรู้และความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูล ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อความหมายสามารถเพิ่มความรู้ในด้านกฎเกณฑ์ที่ซับซ้อนในภาษาที่สองและพัฒนาสมรรถวิสัยด้านภาษาศาสตร์

เพนนิ่งตัน (Pennington 1995 : 4) กล่าวอย่างสอดคล้องกันว่าการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อความติดต่อสารหมายถึง การที่ผู้เรียนเลือกรูปแบบและสร้างภาษาเพื่อความต้องการในการติดต่อสื่อสาร ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารอย่างมีความหมายและเหมาะสมกับบริบทต่างๆในการใช้ภาษา

บอร์ก (Borg 1998 : 26-27) ได้กล่าวว่า การใช้ไวยากรณ์ในการติดต่อสื่อสารเป็นความสามารถที่ผู้เรียนได้เข้าใจความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อในสถานการณ์จริงเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

นูแนน (Nunan 1998 : 102-105) กล่าวว่า การใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารคือการที่ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์ทั้งรูปแบบ ความหมาย และการใช้ซึ่งทำให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อกาติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้นั้น ให้มีความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลัก (learner-based) ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงดังต่อไปนี้

โฟทอสและเอลลิส (Fotos and Ellis 1991 : 605-611) กล่าวว่า การสอนไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารนั้นคือ การที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารอย่างมีความหมายโดยปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนอย่างมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งกิจกรรมและภาระงานการสอนไวยากรณ์สามารถทำให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้ในภาษาที่สองและสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นได้ ในการเรียนการสอนผู้เรียนควรได้รับข้อมูลที่เข้าใจได้ (Comprehensible input) ที่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้กิจกรรมที่ใช้สอนจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาศาสตร์และสนับสนุนส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเพื่อช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

เอลลิส (Ellis 1995 : 388) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการสอนไวยากรณ์ในการสื่อสารคือ การออกแบบกิจกรรมที่เน้นความสนใจและความต้องการของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างเป้าหมายในข้อมูลที่สอน (input) และกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจความหมายของโครงสร้างการเรียนการสอนการเน้นกระบวนการ (process) เพื่อความเข้าใจ โดยกล่าวถึงหลักทั่วๆ ไปสำหรับการออกแบบภาระงานดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนรับรู้กระบวนการต่างๆ ของโครงสร้างเป้าหมาย
2. กิจกรรมสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถตอบคำถามต่างๆ ได้
3. การกระตุ้นหรือการเสริมแรงต่อผู้เรียนสามารถใช้ในรูปแบบของการพูด หรือการเขียน (Spoken or written input)
4. การตอบคำถามสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบเช่น ระบุชี้ข้อถูกผิด เล่นเกมเลือกรูป ภาพวาดแผนภูมิ แสดงท่าทาง เป็นต้น ซึ่งการตอบคำถามอาจจะแสดงได้ทั้งแบบอวัจนภาษาและวัจนภาษา
5. กิจกรรมการเรียนการสอนและภาระงาน สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายสังเกตรูปแบบและหน้าที่ของโครงสร้างภาษาและระบุข้อผิดพลาด
6. ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารได้
7. ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากข้อมูลที่ได้ฟังหรืออ่าน

8. ผู้เรียนสามารถตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในชีวิตพวกเขาได้
9. ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อผิดพลาดขั้นพื้นฐานของพวกเขาได้
10. กิจกรรมและภาระงานการสอนไวยากรณ์มีความหลากหลายช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งรูปแบบและหน้าที่ทางการสื่อสารโดยใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

บาร์โดวีฮาร์ลิกและดอนเยร์ (Gardovi-Harlig and Dornyei 1998 : 233-262) กล่าวว่า การเรียนรู้ในชั้นเรียนนั้นครูควรช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไวยากรณ์มาใช้ (Production) การรับรู้ภาษา (Perception) โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้สมรรถวิสัยด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) กับสมรรถวิสัยด้านอื่นๆ ควรมีการนำเสนอกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และการสังเกตที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่สองและสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้

2.3 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 112-114) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนภาษา ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language)

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนแนวใด การเสนอเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะในขั้นตอนนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป จนกว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แต่เดิมนั้นจุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหาหมักจะมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ต่างๆ ทางภาษา อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศตามแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเสนอเนื้อหาจะเน้นที่การให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าวด้วย

2. ขั้นการฝึก (Practice/ Controlled Practice)

ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่าการฝึกซ้ำๆ (Repetition Drill) คือ ให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ดังนั้นในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายและรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการฝึกได้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร

การที่จะถือว่านักเรียนได้รู้แล้วอย่างแท้จริงคือการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกภาษา โดยนักเรียนเลือกใช้ภาษาจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เสาวลักษณ์ พิศนุย (2546 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิศาลปัญญวิทยา จังหวัดขอนแก่น เพื่อพัฒนาและศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน, เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ และศึกษาความคิดเห็นและพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมประกอบการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนพิศาลปัญญวิทยา จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย กิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน, แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลัง, แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันมีประสิทธิภาพดีมาก ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความคิดเห็นและพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนรู้ต่อกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์อยู่ในระดับสูง

อามัดไญนี ดาโอ๊ะ (2541) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแสงธรรมวิทยา จังหวัดนราธิวาส กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแสงธรรมวิทยา จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และนักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือกัน

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนไวยากรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน มีดังนี้

โฟทอสและเอลลิส (Fotos and Ellis 1991) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารที่ใช้ไวยากรณ์เป็นพื้นฐาน เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนไวยากรณ์แบบเก่าซึ่งครูเป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง

และกลุ่มควบคุม โครงสร้างไวยากรณ์ที่ใช้ในการสอนคือ กรรมตรงและกรรมรอง ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีปัญหาสำหรับนักศึกษา กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารที่ใช้ไวยากรณ์เป็นฐานรูปแบบของกิจกรรมประกอบไปด้วยบัตรงาน (Task Cards) และใบงาน (Task Sheets) ในบัตรงานจะมีประโยคแสดงตำแหน่งของกรรมตรงและกรรมรองซึ่งแตกต่างกันตามคำกริยาแต่ละตัว โดยมีทั้งประโยคที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ส่วนในใบงานจะมี 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นข้อมูลเกี่ยวกับกรรมตรง และกรรมรอง ส่วนที่สองเป็นแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนเติมประโยคที่ถูกต้องตามคำกริยาที่ได้รับไว้ และส่วนสุดท้ายให้นักเรียน สรุปกฎเกณฑ์โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรมในการทำกิจกรรมนี้นักเรียนที่ได้รับบัตรงานจะต้องอ่านประโยคที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง จากนั้นผู้เรียนจะต้องปรึกษาหารือกันจากข้อมูลที่มีอยู่เพื่อสรุปเป็นกฎเกณฑ์และรายงานในชั้นเรียนสำหรับกลุ่มควบคุมครูเป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์เกี่ยวกับกรรมตรงและกรรมรองโดยใช้เนื้อหาเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมการสื่อสารที่ใช้ไวยากรณ์เป็นฐานสามารถช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการใช้กฎไวยากรณ์ที่ยากได้เท่ากับการสอนไวยากรณ์แบบเก่า นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลอีกด้วย